

Hồi thứ 73

Điền Qui Nông đả bại quân hùng

Điền Qui Nông vẫy tay một cái, Đại đệ tử của hắn là Đào Vân Kỳ hai tay cầm thanh bảo kiếm dâng lên.

Điền Qui Nông khoát tay cười nói:

-Mời lão sư ra chiêu!

Đồng Hoài Đạo thấy hắn rút kiếm ra, miệng lẩm bẩm:

-Người đã cầm binh khí trong tay thì lúc nào mới rút kiếm là việc của người.

Tay lão cầm quăng giữa sợi dây xích sắt buộc chuỗi lưu tinh trùy vung lên như hai cây thiết bổng.

Quân hào đồng thanh khen ngợi:

-Hào công phu!

Tiếng reo chưa dứt, tả trùy của lão vẫn dựng lên không, hữu trùy đánh vào trước ngực đối phương. Nhưng quả trùy này còn cách chừng nửa thước đột nhiên dừng lại. Quả trùy bên trái đột nhiên đánh thẳng vào bụng Điền Qui Nông.

Quả trùy trước là hư chiêu để dụ địch. Quả trùy sau mới đánh thật mạnh.

Điền Qui Nông trong lòng cũng hơi kinh hãi lùi lại một bước, vung trường kiếm để nguyên cả vỏ đâm tới.

Đồng Hoài Đạo cả giận nghĩ thầm:

-Hắn không rút kiếm ra, hiển nhiên tỏ ý khinh thường ta.

Lão liền tăng gia kinh lực lực vung cặp thiết trùy thành một vùng hắc quang. Song trùy của lão một trái đánh nhanh, một trái chậm chạp, nhưng nhanh mà không thực nhanh, chậm cũng không thực chậm. Hư hư thực thực biến hóa vô cùng!

Điền Qui Nông thủy chung không rút kiếm ra khỏi vỏ và vẫn sử dụng Thiên Long kiếm pháp.

Hai người trạc đôi ngoài cha chục chiêu, Điền Qui Nông đã hiểu rõ tùy pháp của đối phương, đột nhiên hơi trường kiếm điểm lẹ vào đầu gối bên trái của Đồng Hoài Đạo.

Chiêu này không phải là chiêu số về kiếm pháp. Hắn dùng trường kiếm cả vỏ làm phán quan bút điểm vào huyệt Khúc toàn địch nhân.

Đồng Hoài Đạo giật mình kinh hãi, chân trái bước lui lại.

Điền Qui Nông quét ngang trường kiếm đánh vào đùi lão. Chiêu này hấn lại dùng võ kiếm làm thiết giản ra chiêu "Liều lâm hoán giản" và đó là giải pháp. Trong hai chiêu hấn biến từ kiếm pháp qua bút pháp, lại từ bút pháp qua giản pháp.

Đồng Hoài Đạo trong lòng bối rối, vung trái Lưu tinh trùy tay trái rồi đẩy ra. Trái thiết trùy nhằm đập vào huyệt mà tẩu Điền Qui Nông.

Lão sử chiêu này là phép đánh lương bại câu thương. Lão để đùi bên trái hứng chịu vô kiếm đâm vào và mong thiết trùy cũng đập trúng hấn.

Điền Qui Nông chẳng ngờ đối phương không né tránh mà lại tấn công. Võ kiếm của hấn còn cách đối thủ chỉ mấy tấc đã thấy kinh phong quạt vào mặt vị trái thiết trùy đập lại. Nếu hấn tiếp tục phóng tới thì địch nhân nhiều lắm là bị hư một chiêu, nhưng chính hấn cũng bị trọng thương. Trong lúc hoang mang hấn xoay chuyển trường kiếm gạt gãy chùy, chuyển công thành thủ và lâm vào thế kém.

Đồng Hoài Đạo thu lưu tinh trùy về, giây xích cuộn được trường kiếm giật mạnh một cái rồi một hữu trùy quét ngang đánh tới.

Cứ tình trạng trước mắt, Điền Qui Nông bị kiếm chế binh khí, thoát chết cũng tuột mất trường kiếm.

Bỗng nghe đánh "soạt" một tiếng. ánh thanh quang lấp loáng. Trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ. Mũi kiếm run bần bật, cổ tay mặt Đồng Hoài Đạo bị trúng kiếm.

Nguyên sợi dây xích buộc trùy của lão quán được trường kiếm kéo mạnh một cái làm cho trường kiếm tự rút khỏi vỏ. Điền Qui Nông thừa cơ phóng kiếm đả thương. Tiếp theo hấn tiến tới hai bước phóng ngay tay cái điểm luôn vào ba chỗ huyệt đạo trước ngực đối phương.

Đồng Hoài Đạo toàn thân tê dại. Hai cái Lưu tinh trùy đập xuống đánh bể gạch dưới đất, những mảnh vụn bay tứ tung.

Điền Qui Nông tra kiếm vào vỏ, cười hì hì nói:

-Cảm ơn Đồng lão sư đã nhân nhượng.

Tuy hấn đắc thắng nhưng quân hào đều cảm thấy đây là một sự may rủi, chưa chắc bản lãnh hấn đã đả bại được Đồng Hoài Đạo. Vì thế chỉ có bọn Thanh Bái mấy người nổi tiếng hoan hô, còn ngoài ra không ai hỏi han gì.

Đồng Hoài Đạo bị điểm huyệt rồi đứng yên vẫn theo tư thế vung trùy đánh người, bộ dạng rất tức cười.

Điền Qui Nông không giải huyệt cho lão, lại ngồi vào ghế thái sư nói nói cười cười với Thanh Bái, để mặc Đồng Hoài Đạo giữ tư thế khó coi. Hấn lờ đi như không ngó thấy.

Trong nhà đại sảnh chẳng thiếu gì nhưng đại hành gia chuyên nghề điểm huyệt, trong lòng đều có ý bất bình, nhưng nếu lại giải huyệt Đồng Hoài Đạo tất làm cho Thanh Bái và Điền Qui Nông khó chịu. Một Điền Qui Nông thì chưa đáng kể, song cam tâm huệ thất tỉnh Thanh Bái lại lịch lớn quá khiến

bao nhiêu tay điểm huyết lão thành không muốn đắc tội với lão. Có điều ai nấy ngó thấy Đồng Hoài Đạo dương cặp mắt tức giận đứng đó cũng lấy làm khó chịu.

Đột nhiên một đại hán ở bàn Học phía tây, tay kéo là cây côn sắt vừa lớn vừa dài rảo bước đến trước mặt Điền Qui Nông, lớn tiếng quát:

-Lão Điền kia! Sao không giải khai huyết đạo cho người ta mà còn để lão đứng trơ ra đó làm chi!

Điền Qui Nông mỉm cười hỏi:

-Các hạ là ai?

Đại Hán đáp:

-Ta là Lý Đình Báo. Người đã nghe tiếng bao giờ chưa?

Đại hán báo danh tiếng như tiếng sấm làm chấn động mang tai mọi người.

Quần hào nghe tiếng Lý Đình Báo đều không khỏi ngạc nhiên. Nguyên Lý Đình Báo là đại diệt hữu chương môn phái Ngũ Đài đã mở tiêu cục ở phủ Diên An tỉnh Thiểm tây. Y nổi tiếng thiên hạ về Ngũ Lang côn pháp ngũ long tiêu cục của y oai danh khá lớn tại bảy tỉnh miền bắc. Quần hào tưởng y đã mở tiêu cục thì dĩ nhiên là người tính mình mẫn cán, từng trải sự đời, không ngờ hành động của y chẳng khác một kẻ măng phu.

Điền Qui Nông vẫn ngồi trên ghế Thái Sư, không đứng dậy, cũng chẳng nghiêng mình. Danh dự Lý Đình Báo ở phái Ngũ Đài dĩ nhiên hẳn đã nghe qua nhưng hẳn chẳng kinh ngạc lắc đầu đáp:

-Tại hạ chưa nghe nói đến. Các hạ ở môn phái nào?

Lý Đình Báo cả giận quát:

-Phái Ngũ Đài mà ngươi cũng không biết ư?

Điền Qui Nông vẫn lắc đầu. Về mặt hẳn vừa ra chiều ân hận lại tỏ vẻ bực mình, cất tiếng ồm ờ hỏi:

-Phái Ngũ Đài ư? Không phải Thất Đài, Bát Đài chứ?

Hắn nói đến chữ "Bát Đài" là cố ý dựa vào chữ Bát dân.

Người ta thường dùng thành ngữ "Vương bát dân" để thóa mạ quân khốn kiếp.

Bọn tuổi trẻ trong sảnh đường không nhịn được phải bật cười. May mà Lý Đình Báo không phát giác. Y nói:

-Người ta cũng là một môn phái Võ lâm, ngươi giải huyết cho Đồng lão sư mau đi!

Điền Qui Nông hỏi:

-Các hạ là hảo bằng hữu với Đồng lão sư hay sao?

Lý Đình Báo đáp:

-Không phải đâu. Ta chưa từng quen biết lão, nhưng người để thế là hành động tồi bại, chẳng thuận mắt chút nào.

Điền Qui Nông chau mày nói:

-Điền mỗ chỉ biết điểm huyết chưa học giải huyết.

Lý Đình Báo đáp:

-Ta không tin.

Bọn Phúc Khang Anh đề đốc nghe hai người đối đáp rất lấy làm thú vị. Chúng biết Điền Quy Nông muốn trêu chọc con người chất phác. Những viên đại quan này coi cuộc tỉ võ làm vui cũng như coi tuồng hát. Chúng thấy sau cuộc tỉ đấu kiệt liệt lại có vai hề xen vào làm trò là một chuyện vui.

Điền Quy Nông liếc mắt thấy Phúc Khang An vẻ mặt tươi cười ra chiều thích thú liền nói:

-Bây giờ làm thế này. Ông bạn đá mạnh một cước vào khuỷu chân lão già là giải khư được huyết đạo.

Lý Đình Báo hỏi:

-Thật thế ư?

-Ngày trước sư phụ dạy Điền mỗ như vậy nhưng chưa từng thử qua.

Lý Đình Báo liền giơ chân phải lên đá vào khuỷu chân Đồng Hoài Đạo. Phát đá này y không dùng sức mạnh nhưng Đồng Hoài Đạo cũng ngã lăn đi mấy vòng mà tư thức chân tay vẫn không biến đổi, chỉ khác chỗ trước lão đứng thẳng mà bây giờ nằm kên dưới đất. Thế là Lý Đình Báo mắc bẫy, y muốn cứu người lại thành đá ngã người.

Phúc Khang An nổi lên tràng cười khanh khách, bọn quý quan cũng cười theo. Trong quần hào có mấy người muốn chỉ trích Điền Quy Nông, nhưng thấy Phúc Khang An vui cười lại không dám lên tiếng.

Tiếng cười chưa dứt, bỗng vèo vèo ba tiếng vang lên. Ba chung rượu bay lên không đụng nhau chan chát, vỡ tan tành.

Quần hào không ngờ thấy ai đã tung ba chung rượu lên, nhưng cũng biết đây là một công phu tuyệt diệu của đại hành gia chuyên phóng ám khí. Mực quang mọi người nhìn chỗ mảnh chung rót xuống thì thấy Đồng Hoài Đạo đã đứng dậy rồi. Tay cầm một cái chung, lão nói :

- Vị anh hùng nào ngấm ngấm giúp đỡ, Đồng mỗ suốt đời không quên ơn đức.

Lão nói rồi chuồn chung rượu vào bọc, hằm hằm nhìn Điền Quy Nông rồi chạy thẳng ra khỏi sảnh đường.

Nên biết người nào đó liệng chung rượu lên không cho chạm nhau là để quần hào chú ý. Khi mọi người đang mải coi ba chung rượu đụng nhau trên không y lại liệng một chung nữa ra đánh vào huyết Tiết xúc sau lưng Đồng Hoài Đạo để giải huyết cho lão.

Biến diễn che mắt được hết mọi cao thủ trong sảnh đường.

Thang Bái liền lấy hai chung rót đầy rượu, cầm đưa đến trước bàn Hồ Phi nói :

- Huynh dài đây lạ mặt quá nhỉ ! Xin cho biết tôn tính đại danh ! Công phu liệng chung giải huyết của các hạ khiến Thang mỗ khâm phục vô cùng.

Hồ Phỉ vừa rồi nghĩ tới Đồng Hoài Đạo là bạn hữu của Chung thị tam hùng, chàng không nhìn được nên ra tay giải huyết cho lão. Ngờ đâu Thang Bái nhanh mắt trông thấy. Chàng không muốn mọi người chú ý liền đáp :

- Tại hạ là Trình Linh Hồ ở Hoa Quyền môn. Thang đại hiệp vừa nói liệng chung giải huyết gì đó mà tại hạ không hiểu.

Thang Bái cười ha hả nói :

- Hà tất các hạ phải dấu diếm ? Trên bàn này mất bốn cái chung rượu rồi, không phải các hạ liệng ra thì còn ai nữa ?

Hồ Phỉ nghĩ bụng :

- Xem chừng lão này chưa chắc đã nhìn thấy ta liệng chung mà thấy trên bàn thiếu bốn cái nên muốn tra hỏi mà thôi !

Chàng liền quay lại ngó Quách Ngọc Đường nói :

- Quách lão sư ! Té ra lão sư mình mang tuyệt nghệ, liệng chung giải huyết cho lão họ Đồng. Tại hạ phục sát đất !

Quách Ngọc Đường bản tính nhút nhát sợ việc, lão lo tai vạ đổ lên đầu nên cãi :

- Lão phu không liệng chung ! Lão phu không liệng chung !

Thang Bái cũng biết là lão không đủ tài như vậy, lại ngó Hoa quyền môn có Thái Uy là người nổi danh đã lâu, nhưng công phu phóng ám khí rất tầm thường. Lão liền đổi chung rượu trong tay cho Hồ Phỉ, cười nói :

- Trình huynh ! Bữa nay được gặp nhau, Thang mô kính mời Trình huynh một chén !

Lão nói rồi gơ chung rượu lên cùng vào chung rượu kia một cái nhẹ nhàng.

Bồng nghe đánh "chát" một tiếng, chung rượu trong tay Hồ Phỉ vỡ tan. Nước rượu cùng mảnh chung đập mạnh vào ngực chàng.

Nên biết Thang Bái lúc cùng chung đã ngầm vận tiềm lực để thử võ công của Hồ Phỉ. Không ngờ hai chung rượu đụng nhau mà tựa hồ chàng chẳng có chút nội lực nào nên chung bể và rượu đổ hết vào mình. Dĩ nhiên chung rượu trên tay Thang Bái hãy còn nguyên. Cả áo lão cũng không có một giọt rượu nào bắn vào. Lão mỉm cười nói :

- Xin lỗi nhé !

Rồi lão trở về bàn ngồi, tự hỏi :

- Bản lãnh hần tâm thường lắm, không hiểu người liệng chung giải huyết là ai ?

Lúc này Điền Quy Nông và Lý Đình Báo đã khai diễn cuộc đấu ở giữa sảnh đường.

Điền Quy Nông tay cầm trường kiếm, thanh quang lấp loáng. Hần rút kiếm ra rồi, không dám coi thường như trước.

Lý Đình Báo sử dụng Ngũ Lang côn pháp ra những chiêu "Thôi song vọng nguyệt", "Bốn côn chàng chung", "Bạch viên phẫn lộ", "Hoàng lạn thiên

môn". Những động tác của y nào điểm nào khuyển, nào phách nào loát, nào khiêu nào chàng, nào tảo nào sát. Chiêu thức nào cũng uy thế cực kỳ mãnh liệt. Quần hào đều ngấm ngấm tâm phục và biết Ngũ Lang tiêu cực mười mấy năm nay uy danh vang dội, tổng tiêu đầu quả nhiên tài nghệ có chỗ hơn người.

Thiên Long kiếm của Điền Quy Nông cũng là một tuyệt nghệ trong võ lâm. Hần dần dần chiếm được thượng phong, nhưng muốn thủ thắng trong thời gian ngắn không phải là chuyện dễ.

Cuộc chiến đương hăng, Điền Quy Nông đột nhiên lật vạt áo ra.

Một tiếng xoảng vang lên, hắn đã rút một thanh đơn đao ở lớp áo dài ra ngoài.

Dưới ánh đèn lửa, thanh đơn đao hào quang lấp lánh vô định, đứng xa coi như bảo thạch lại giống pha lê, như nước trong lại giống băng lạnh.

Lý Đình Báo sử chiêu "Đảo phản càn khôn" xoay tay bỏ xuống.

Điền Quy Nông tay mặt vung trường kiếm lên gạt.

Lý Đình Báo phóng thiết côn về phía trước. Đó là chiêu "Thanh Long xuất động" trong Tỏa hầu thương pháp biến thành, cực kỳ nguy hiểm. Y sử rất thuần thục.

Điền Quy Nông không lùi lại né tránh, tay trái hắn cầm đơn đao đâm ngược lên đánh choang một tiếng. Cây Thiết côn bị gãy làm hai đoạn.

Điền Quy Nông nhân lúc đối phương trong lòng rối loạn, tay mặt hắn cầm kiếm đâm tới, vạch một đường trên cổ tay cửa đứt gân.

Lý Đình Báo rú lên một tiếng bỏ côn xuống. Gân tay đứt rồi là cánh tay mặt thành tàn phế.

Suốt đời y chỉ luyện Ngũ Lang côn, mà côn bồng cân cả hai tay mới sử dụng được. Tay mặt tàn phế là toàn thân tàn phế. Y tưởng đến nửa đời khổ công rèn luyện mà nhất đán thân bại danh liệt, tiêu cực phải đóng cửa. Y kiếm tiền dễ dàng nhưng không tích súc, ngày nay cả nhà lớn bé sẽ phải lâm vào cảnh đói rét. Y lại nghĩ tới mình bản tính nóng nảy, kết oán đã nhiều. Đừng nói cừu nhân đến tìm y trả thù khó bề đối phó, mà ngay những tiếng mỉa mai cũng đủ khiến y không chịu nổi. Y là người lòng dạ ngay thẳng, nhận thấy sống thêm khắc nào là nhục khắc ấy. Tay trái y lượm nửa khúc côn sắt tự đập vào đầu đánh choang một tiếng, bể óc chết liền.

Quần hào trong sảnh đường bật tiếng la hoảng, đứng phất cả dậy. Ai cũng tưởng y lượm khúc côn gãy để liều mạng với Điền Quy Nông, không ngờ y đập đầu tự tử. Biến cố này đột ngột khiến mọi người kinh hãi nói không ra lời.

An đề đốc hô :

- Cụt hứng ! Cụt hứng !

Hắn sai người đem thi thể Lý Đình Báo ra ngoài.

Đây tuy là Lý Đình Báo tự sát, không phải tội ở Điền Quy Nông. Nhưng mọi người lại nghĩ nếu y bị Điền Quy Nông đâm chết trong lúc kịch đấu thì

cái đó là chuyện thường. Nhưng hấn bức bách Lý Đình Báo phải tự sát khiến mọi người đều phẫn uất.

Bồng nghe trong góc tây nam một người đứng lên lớn tiếng chất vấn :

- Điền lão sư ! Lão sư dùng bảo đao chặt đứt Thiết côn là thắng rồi, sao còn cắt gân tay y ?

Điền Quy Nông đáp :

- Binh khí không có mắt. Giả tử tại hạ học nghệ không tinh bị Thiết côn của y quét trúng thì cũng uổng mạng rồi.

Người kia cười lạt hỏi mớ :

- Lão sư nói vậy thì ra học nghệ đã tinh lắm phải không ?

Điền Quy Nông đáp :

- Không dám ! Nếu lão huynh không phục thì xin ra tử đấu !

Người kia đáp :

- Được lắm !

Y cũng sử trường kiếm, chưa thông tên họ đã phóng kiếm veo veo hai nhất.

Điền Quy Nông vẫn tay đao tay kiếm chiến đấu. Hai bên đánh nhau chưa được bảy tám hợp bồng nghe đánh chát một tiếng, bảo đao của Điền Quy Nông đã chặt đứt trường kiếm của người kia. Tiếp theo hấn phóng kiếm đâm vào mé tả trước ngực đối phương.

Quân hào thấy Điền Quy Nông hạ thủ hiểm độc, liền tiếp ra khiêu chiến. Quá nửa số này là ham đoạt Ngọc Long bôi, lại thấy Lý Đình Báo chết một cách thê thảm, muốn xông ra làm giảm bớt uy phong của hấn, nhưng hấn tay đao tay kiếm cực kỳ lợi hại, thanh bảo đao của hấn lại càng ghê gớm, bất luận dụng phải khí giới gì cũng chặt gãy được.

Rồi sau cả những khí giới quái dị như Ngũ Hành luân, Độc quyết đồng nhân cũng không chống lại được cây bảo đao quá bén.

Bồng nghe người nói khích :

- Điền lão sư ! Võ công của lão cũng bình thường, phải ỷ vào bảo đao để thủ thắng, có chi đáng kể là anh hùng ? Nếu lão sư tài giỏi thì hãy cùng tại hạ dùng quyền cước để phân cao thấp !

Điền Quy Nông cười đáp :

- Thanh bảo đao này là bảo vật trấn sơn truyền đời của Thiên Long môn. Bữa nay Phúc đại soái mời các môn phái so tài cao thấp, Điền môn là chương môn Thiên Long môn mà không dùng của báu trấn sơn nhà mình thì dùng thứ gì ?

Lúc hấn ra tay chẳng nề nang ai, chuyên dùng bảo đao chặt đứt binh khí người ta, còn thanh trường kiếm ở tay trái chém chân tay đối thủ. Hấn đả bại trước sau mười mấy người. Quân hào thấy ai đấu với hấn cũng bị đứt tay gãy chân, mình mang trọng thương. Tuy có người cậy mình bản lãnh cao thâm

hơn hẳn, nhưng không nghĩ được cách gì để chống lại cây bảo đao, nên đành chịu bó tay.

Thang Bái thấy không còn ai ra khiêu chiến nữa, cười ha hả nói :

- Hiền đệ ! Cuộc chiến bữa nay khiến cho Thiên Long môn lừng danh thiên hạ, tiểu huynh cũng được vẻ vang. Lại đây !

Hồ Phi bụng bảo dạ :

- Bữa trước hẳn dân bọn thuộc hạ đến nhà Miêu Nhân Phụng, sao không đem theo thanh bảo đao này ? Giả tử hẳn cũng dùng bảo đao thì chưa chắc mình đã sống được đến ngày nay.

Điền Quy Nông nhơn nhơn đắc ý cầm chung rượu kê vào môi. Đột nhiên nghe đánh véo một tiếng, một hạt thiết bồ đề bay tới. Chắc là có người phẫn nộ liệng ám khí định đánh bể chung rượu của hắn.

Điền Quy Nông không lý gì đến, vẫn tiếp tục uống rượu.

Tào Vân Kỳ la :

- Sư phụ ! Coi chừng !

Điền Quy Nông chờ cho hạt Thiết bồ đề bay tới trước mặt mới giơ ngón tay khê đẩy một cái khiến hạt Thiết bồ đề văng ra cửa sảnh đường.

Quân hùng thấy hắn phô trương thân thủ này, tuy chẳng ưa gì hắn, nhưng cũng phải reo lên :

- Hay quá !

Hạt Thiết bồ đề đang vọt thì trước cửa sảnh đường gặp người đi vào. Người này thấy hạt Thiết bồ đề bay tới trước ngực liền giơ ngón tay lên búng một cái, miệng cất tiếng hỏi :

- Cách tiếp khách là thế này ư ?

Hạt Thiết bồ đề bị búng rít lên veo veo như xé bầu không khí, bay ngược về phía Điền Quy Nông. Nghe thanh âm cũng biết sức đàn chỉ rất khủng khiếp, so với Điền Quy Nông còn lợi hại hơn nhiều.

Điền Quy Nông giật mình kinh hãi, không dám đưa tay đón tiếp. Người hắn nghiêng về mé hữu né tránh

Một tên vệ sĩ của Phúc Khang An đứng sau lưng hắn vừa nghe tiếng gió rít lên đã thấy hạt Thiết bồ đề bay tới trước mặt không kịp né tránh, vội giơ tay lên đỡ. Bỗng nghe đánh rắc một tiếng, xương cổ tay gã bị gãy rời. Gã đau quá rú lên một tiếng :

- úi chao !

Quân hào thấy hạt Thiết bồ đề nhỏ tí mà đánh gãy được cổ tay thì vệ sĩ đều kinh hãi về chỉ lực hiếm có của người kia. Ai cũng ngừng đầu nhìn ra thấy người này thân hình cao lênh khênh mà ốm nhất. Tay trái cầm một cái nhạc, trên vai đeo túi thuốc. Minh mặc tấm trường bào vải xanh bạc màu, chân lê giày rách nát dính đầy bùn. Cách ăn mặc chẳng khác gì thầy lang dạo quê mùa. Chỉ có cặp mắt sáng loáng liếc nhanh như chớp. Ngũ quan đặc biệt : môi rậm, mắt to, mũi lớn, miệng rộng, tai vĩnh, lưỡng quyền cao gồ. Tướng

mạo này bất cứ là ai nhìn thấy một lần cũng vĩnh viễn không quên được nữa. Mái tóc hoa râm, ít ra lão đã ngoài năm chục tuổi, nhưng da mặt trắng trẻo non nớt như một đứa nhỏ. Hai người theo sau lão chắc là đệ tử hay tùy bộc, thái độ rất kính cẩn.

Hồ Phi và Trình Linh Tố thấy lão đi trước chưa hiểu là ai, nhưng ngó hai người đi sau liền giật mình kinh hãi.

Nguyên một người chính là đại sư huynh của Trình Linh Tố tên gọi Mộ Dung Cảnh Nhạc, còn người đàn bà chân què là tam sư tỷ của cô tên gọi Tiết Thước.

Hồ Phi và Trình Linh Tố đưa mắt nhìn nhau, trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Sao hai người này đã có tử thù với nhau mà nay lại đi một bè tới đây ? Trương phu của Tiết Thước là Khương Thiết San sao không đến ?

Trình Linh Tố thấy khoe mắt Hồ Phi lộ vẻ hoài nghi, biết là chàng muốn hỏi thầy lang dạo kia là ai ? Cô từ từ lắc đầu tỏ ý không biết.

Bỗng tiếng rú thê thảm "úi chao" vang lên, tên vệ sĩ gãy xương cổ tay ngã xuống lăn lộn mấy vòng. Gã giơ cao bàn tay bị gãy xương lên.

Ban đầu quần hùng lấy làm kỳ tự hỏi :

- Gã đã là vệ sĩ của Phúc đại soái thì ít ra phải có bản lĩnh tương đối, mà sao gã mới bị gãy mấy đốt xương đã chịu không nổi ?

Sau thấy rõ bàn tay gãy biến thành đen như mực mới biết gã trúng phải chất kịch độc.

Lần này Phúc Khang An triệu tập cuộc đại hội chưởng môn các phái, bọn vệ sĩ ban đầu hùng tâm bông bột, lăm le cùng cao thủ các phái tranh đua hơn kém để thiên hạ biết rằng những anh hùng làm quan trong kinh cũng có chân tài thực học, quyết chẳng chịu thua bọn hào kiệt chốn sơn lâm.